

Universitätsbibliothek Wuppertal

Linguarum Vett. Septentrionalium Thesaurus Grammatico-Criticus Et Archæologicus

Hickes, George

Oxoniae, 1705

Caput sextum decimum. Continens regulas quasdam syntaxews

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1559](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1559)

felde. sunu meotodes. bpihten adripan. 7 aȝan me ȝæp ȝneameȝ ȝeþalb. pulþes 7 pynne. me ȝæp pȝpfe ȝelamp. ȝonne ic to hihte. aȝan moȝte. nu ic eom arceaden. fram ȝæpe ȝcipan bpiht. alædes fram leohte. in ȝone laȝan ham. ne mæȝ ic þ ȝehicȝan. hu ic in ȝæm becpom. in ȝiȝ neople ȝenip. mid ȝynnum fah. apoþpen of populde, ȝ domini [Jesu] *majestas! ȝ virtutum corona! ȝ dei [patris] potentia! ȝ munde! ȝ lux diei! ȝ jubulum dei, vel apud deum! ȝ angelorum caterua! ȝ cæli calorum! ȝ me miserum! quod æterno gaudio omnino cariturus sum, quod ne vel manibus quidem cælum attingere possum, neque oculis id aspicere, & quod auribus nunquam auditurus sum melodiæ clarissimæ vocem, propterea quod vellem ex auld [cœlesti] dominum, dei filium expellere, & mihi vindicare [cœlestis] jubili gaudium, & gloriæ imperium. Inde mihi pejus accidit quàm expectarem, siquidem ex pura familia [societate] separatus sum, abjectus à luce in hanc domum abominabilem; neque possum vel cogitando fingere, quomodo in eam ingressus sum, quomodo peccatis inimicus [vel discoloris] factus, in hanc nebulosam abyssum sum dejectus, ab omnibus reprobatus. ȝa cpeþ ȝeo helle to ȝatane. La ȝu ealþor ealþe ȝorþpȝllednȝȝe. 7 la ȝu oþȝpuma ealþa ȝȝela. 7 la ȝu ȝæþeþ ealþa ȝȝymena. 7 la ȝu þe ealþor pæpe ealle deaþeþ. 7 la oþȝpuma ealþe moþȝnȝȝe. ȝor þȝȝ ȝeþȝȝelæhteȝ ȝu ȝe þ ȝu þ ȝeþanc on þ lubeiȝe ȝolc aþendeȝ þ huȝ ȝȝȝne hælend ahengon. 7 ȝu him nænne ȝȝlȝ on ne oncnope. 7 ȝu nu þuþ þ ȝȝȝ 7 ȝuþ ȝa noþe hæfȝe ealle þȝne blȝȝȝe ȝorþpȝlled. tum inquit MORTA [Hecate] ad Satanam: ȝ tu princeps perditionis! ȝ auctor omnium malorum! ȝ profugorum [apoltatarum] omnium pater! ȝ qui fuisti princeps omnis interitatis! ȝ omnis ambitionis auctor! cur præsumebas indere in mentes Judæorum, ut Jesum, quem delectationem perdidisti. Evang. Nicod. p. 17. §. XXIX. Hiſce quoque libet adjungere quæ F. Junius F. F. in Lexico suo v. linguarum habet in voce la. la, vocandi vox, ȝ. hola, idem. la leoȝ, dilecte. la hu oȝȝ, quoties? pilt ȝu la, viſne? Item interrogandi, la hu ne, nonne? la hȝilc, quis? la, en, ecce! la nota vocativi. Matth. XXXVII, 7, 5. XII, 34. XXII, 12. & deinceps. Reg. Bened. interl. in prologo, la videtur poni pro eala. Sic Pf. XXX, 23, habes, la hu micel, ȝ quam magna! quanquam abundare videtur in la hȝilc, Pf. XXXVIII, 6. La videtur aliquando eſſe intensivum; ita maxime ſibi neceſſariam operam ſuppliciter exigentis eſt illud: biþde ic ȝa la, Bed. CXXII, 13. Adſtruentis, & magis affirmantis eſt illud: ȝat la pæȝ ȝæȝeþ, Cædm. CIV, 4. Optantis, vel ſedulo hortantis, uton la ȝeþencan, Cædm. CIV, 24. Inſultantis vel ſarcaſtice exprobrantis, la ȝuȝ beo nu on ȝȝele. nolþeþ æp teala, Cædm. CVI, 8. Graviter dolentis, pa la pa, heu, prob dolor! Beda II, 1. Marc. XV, 29. Cædm. IX, 16. La hȝiþeþ mæȝ ic nu þleon, quo nunc fugiam! Bed. XI, 12.*

Optantis: eala ȝȝȝ, ȝ ſi! pa la, utinam, ȝ ſi! pa la ahte ic minpa hanþa ȝeþealb, inquit Satanas in barathro vincus jacens, Cædm. p. 9. l. 15.

Hortantis, vel Laudantis: pella þel, age, agite: uton, age, agite, agedum: ȝo, age, agedum. ute nu, age: ut, ute nu tellan, age, dicamus. Boeth. uton ariþan æt ȝumum cȝȝȝe, exurgamus ergo tandem aliquando, Regula Benedicci interlin. ms. Cott. quæ verba verſio alia Saxonica ſic reddit; uton eopnoȝlice on ȝumne timan aȝtanþan:

Admirantis: eala hu, ȝ quam! Demonstrantis: heonu, eȝne, ȝe, ecce.

Laudantis; beo bliþe, ȝeþliȝȝa ȝu, pȝlcȝma, þelȝe, euge. Eala, eala, euge, euge.

Interjectiones Gothicæ.

Vocantis, & admirantis: **ȝ**, ȝ, *vab*. Dolentis, & execrantis ſeu imprecantis: **ȝLI**, *va*. Demonstrantis: **ȝLI**, **ȝLIKUH**, *ecce*.

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

Continens regulas quasdam ſyntaxeos promiſcue poſitas, cum miſcellaneis quibuſdam obſervationibus.

I. **A** Blativus abſolute ponitur apud Anglo-Saxones: ut, ȝebiȝedum cneopum him to cpeȝ, & genu flexo dixit illi, Marc. I, 40. Sic v. 31. hȝne hanþa ȝeȝȝȝeþeþe, apprehensâ manu ejus. ȝe eac aþȝeȝȝtum þeondum þinum on ȝoȝe cȝneȝȝe ȝehateȝ, te regem futurum extinctis in veritate promittit, Bed. H. E. p. 138. Plura occurrunt exempla, Matth. XVI, 4. XVII, 5. X, 1. IX, 43. Marc. XIV, 52. Matth. VI, 6. XIII, 6. Marc. XVI, 2. Sic apud Gothos, Matth. VIII, 16. **ATANA ANAHTGA ȝAN ȝANȝANAMA**, vespere autem facto. **ȝANȝANAMA ȝAN IM**, Matth. XXVII, 17. vide & comma 19. & Marc. V, 35. etiam Marc. X, 17, 46. Luc. VI, 48. VII, 24.

II. Verba

II. Verba acquisitivè posita regunt dativum: ut, *zif hpa him rihter bibde, si quis sibi æquum postulaverit*, LL. Inæ, c. 6. *Lýninges hopf-pealh se ðe him mæz ze-æpendian, equiso regis, qui potest ejus mandata deferre.* Forþif ur ure ziltar rpa rpa se forþif þam ðe ur azyltar: nellen ze zoldhorþian eop zoldhorþar on eopþan; ita apud Gothos: **ÆLET NNS--SYA SYE GΛH VEIS ÆLETAM ΦΛIM SKNΛAM NNSAKAIM, & NI HNS-ΔGΛIΦ IZVIS HNSΔA ANA ΛIKΦAI.** *ðoþ pel ðam ðe eop yfel ðoþ, ast Gothi Græcisantes dicunt, ΦΙΝΦGΛIΦ ΦΛANS YKIK ANΔ ANS IZVIS,* *καλῶς ποιεῖτε τὰς μισθῶνας ὑμῶν,* Matth. v, 44. *buton pe zan. 7 ur mete bicgon and eallum ðifrum pereþe,* Goth. **ΦΛ-TEI VEIS ΓΑΓΓ ANΔ ANS BNGAIMA AΛΛAI ΦIZAI MANAGEIN MA-TINS,** Luc. ix, 13.

III. Verba imperandi, & obsequendi regunt dativum: ut, he bebead ðam unclænan zarte, *Marc. viii.* ða bead he þam unclænan zarte, Luc. viii, 29. unclænum zartum bebýt. 7 hi hýrþumiaþ him, *Marc. i, 27.* ic bebeode eallum minum zefepum, *Spelm. conc. p. 396.* þat hi Eode hýpan, *ib. p. 514.* pinþar and zæ him hýrþumiaþ, *Marc. i, 27.* Valet hæc regula apud Gothos: ut *Marc. i, 17.* **ΛHMAM ΦΛIM ONHK ΛINGAM ANABINDIΦ. GΛH NPHANS GAND IMMA.** Verbum autem pealban regit genitivum: ut, ealdor-men pealþar hýpa ðeoda, *principes gentibus suis dominantur,* Matth. xx, 25. *God æzhpæf pealt, Deus omnibus dominatur.* Ðu zædeft þ ðu onzæate ðat te God peolbe ðifrey midþan-zearþer. ac ðu zædeft þat ne mihte ritan humeta he hij peolbe, *dixisti te intelligere Deum mundum gubernare; quomodo autem eum gubernaret, te non posse scire dixisti,* Boethius *Alfredi.* p. 94.

IV. Verbum fylhan, vel fylizean, *sequi,* gaudet dativo: ut, ðar tacnu fyliaþ ðam þe zelyþar, *Marc. xvi, 17.* ða rceap him fylizear---- ne fylizear hig uncuþum, *Job. x, 4, 5.* Petrus fylize ðam hælenþe, *Job. xviii, 15.* se þe folzode ðam Apoptolum, *Elfr. de vet. Test. p. 25.*

Verba 1 dandi, 2 ministrandi, 3 reddendi, 4 serviendi, 5 objurgandi, 6 vetandi, 7 favendi, 8 nuntiandi, 9 respondendi, 10 commodandi, 11 credendi, 12 judicandi, 13 gratias agendi, & 14 regendi, 15 tentandi, 16 nocendi, requirunt dativum: I. Nellan ze rýllan þat halize hundum, *Matth. vii, 6.* Sic apud Gothos: ut, **ΓIΦ HANHEIN ΓZΦA,** *Job. ix, 24.* II. 7 heo ðenode him, *Marc. i, 31.* Sic apud Goth. **GΛH ANΔBΛHTIDA IM:** III. 7 brohte þa ðrittiz rýllingaz to ðæpa ræceþa ealdrum, *Matth. xxvii, 3.* Goth. **ΓAVANDIDA ΦΛANS ΦKINSTIΓNNS SILNPKINLIZE ΓNΔGAM, GΛH SINISTAM:** IV. Ne mæz nan ðeop tram hlafordum ðeopian, *Luc. xvi, 13.* Goth. **NIΛINSHON ΦIVE MΛΓ TYAIM EKΛNGAM SKALKINON:** V. Ða ciddon hij leorning-cnihtaz ðam ðe hi brohton, *Marc. x, 13.* Goth. **IΦ ΦAI SIPXNGXS IS SXKON ΦAIM BΛIK ANΔ AM,** vide *Luc. xix, 39.* VI. 7 ne forþeode ze him, *Marc. x, 14.* vide & xxxviii, 39. ubi in versione Goth. **GΛH VAKIDEON IMMA----NI VAKGIΦ IMMA:** VII. Pilatus polbe ða ðam folce zecpeman, *Marc. xv, 15.* Goth. **IΦ PEILATNS VILGANDS ΦIZAI MANAGEIN ENLLAΦELHGAN:** VIII. rpa zæþer me zæþe, *Job. xii, 50:* rpa he rpræc to urum zæþerum, *Luc. i, 55.* ic zæz ðifrum, *Luc. vii, 8.* Goth. **SYA SYE KXΔIDA ΔN ATTAM NNSAKAIM. GΛH UIΦA ΔN ΦAMMA:** IX. Anrparazt ðu rpa ðam birceope, *Job. xviii, 22.* Goth. **SYAH ANΔHΛEGIS ΦAMMA KEIKISTIN ΓNΔGIN:** X. ðeop boc miht fremian iungum cildum, *Elfr. in præf. ad gramm.* Ne mæz hýt him zehelpan, *Spelm. conc. p. 607.* Sic apud Gothos: **ΘA ANK BZTEIΦ MANNAN,** hræt fremiaþ men, *Marc. viii, 36.* XI. Forþam ðu minum porþum ne zelyþerzt, *Luc. i, 20.* Goth. **ΔN ΦEEI NI ΓALLANVIDES VΛNKΔ AM MEINAIM:** XII. Ðu ne rcealt næfre zelice deman ðam rican and þam heanan. ðam rpeon and þam þeopan. ðam ealban and ðam zeongþan. ðam halan and þam unhalan: demaþ him be eoppe æ. *Job. xviii, 31.* Legitur tamen *Job. vii, 51.* *cpýrt ðu demþ ure æ æniagne man. forþan mendosè.* XIII. on hij heortan he Eode ðancie ealles ðær ðe he him forzeaf, *Spelm. conc. p. 605.* Sic Gothi: **AVILINDA ΦNS,** *Luc. xviii, 11.* XIV. Ðat hig elles ne mihton manegum ze-roteopan, *Spelm. conc. p. 390.* Recan tamen, & zepæccan R. accusativum: ut videre est *Matth. ii, 6.* *Psal. lxxvi, 4.* XV. hpi zandize ze min, *quid me tentatis?* Matth. xxii, 18. *zandode hýr, tentavit eum,* Matth. xxii, 35. Nu on populbe hep monnum ne ðerpaþ mane aþaz, *in hoc seculo non hominibus nocent perjuria.* versiones poeticæ *Cott. ad calcem Boetii A. Sax. redditi p. 154.*

V. Quædam verba regunt duplicem accusativum: ut, 7 zedo hine rihter rýrþe, & jus ei faciat, LL. Inæ, c. 8.

VI. * Multæ sunt reciproce locutiones in veteri Anglo-Saxonum idiomate: ut, ðat hig hig zebædun, *ut orarent,* Luc. xviii, 10. hig æteopþon hig manegum, *apparuerunt multis,* Matth. xxvii, 53. læpe ur ur zebiddan, *doce nos orare,* Luc. xi, 2. ne adzæþe ze eop, *nolite timere,* Luc. xii, 7, 31. Ða bealh he hýne, *tum indignatus est,* ib. xv, 28. Ða he hýne bezeah, *cum circumspiceret,* Luc. xxi, 1. *Eþirt hýne zepert, Christus conquievit,* conc. *Spelm. p. 355.* ic

* Hujusmodi phrales reciproce non sunt omnino à Latino alienæ: ut, *mibi placebat, si firmior*

esses, ut te Leucadem deportares, ut ibi te plans confirmares, M. T. C. *Epist. fam. lib. xvi. ep. v.*

me hýngrebe. ic me ðýrre, *esurivi, sitiivi*, Matth. xxv, 35. pe comon uf him ðeeabme-
 denne, *venimus adorare eum*, ib. 11, 2. he ætýrþe hine, *apparuit*, Marc. xvi, 14. ðif pite-þeop
 Ænglisc mon hine forþtalige, *si Anglus servus forisfactus furetur*, LL. Inæ c. 23. ðif hþam
 oþre rýne hine beþæle, *si quis in alienâ provinciâ lateat*, LL. Inæ c. 39. Hoc sanè lo-
 quendi genus à *Gothis* deduxere majores nostri, ut constat ex paucis hisce exemplis, quæ lite-
 raturæ *Gothicæ* studiosi gratiâ, hic subjeci: $\Psi\text{K}\Lambda\text{E}\text{S}\text{T}\text{E}\text{I}\Psi\text{N}\text{K}$, *δάσει*, Matth. ix, 1. $\text{J}\text{O}\text{B}\text{.XVI.}$
 33. $\Gamma\Lambda\text{V}\Lambda\text{N}\Delta\text{G}\Lambda\text{I}\text{N}\Lambda\text{S}\text{I}\text{K}$, *ἐπισείψων*, Marc. iv, 12. $\Gamma\Lambda\text{U}\text{E}\text{M}\text{N}\text{N}\text{S}\text{I}\text{K}$, *συνέχοντα*, Marc.
 vii, 1. $\text{E}\Lambda\text{I}\text{K}\text{K}\Lambda\text{H}\Lambda\text{B}\Lambda\text{I}\Psi\text{S}\text{I}\text{K}$, *πέρρω ἀπίχαι*, Marc. vii, 6. $\text{S}\text{K}\Lambda\text{M}\Lambda\text{I}\Psi\text{S}\text{I}\text{K}\text{M}\text{E}\text{I}\text{N}\Lambda$,
ἐπαγορεύει με, *ibid.* viii, 38. $\text{N}\text{I}\text{E}\Lambda\text{N}\text{K}\text{H}\text{T}\text{E}\text{I}\Psi\text{I}\text{Z}\text{V}\text{I}\text{S}$, *μὴ ἐκδραμείσθε*, *UEMNN HΛIAGAN*
SIK, *venerunt, ut sanarentur*, Luc. vi, 18. $\Lambda\text{T}\text{N}\text{E}\text{O}\text{I}\Delta\Lambda\text{S}\text{I}\text{K}$, *ἠΐκει*, *ibid.* x, 11. $\text{E}\text{K}\Lambda$
 $\text{V}\Lambda\text{N}\text{K}\text{H}\text{T}\Lambda\text{M}\text{I}\text{S}$, *ἠμυέσθαι*, Luc. xv, 18. $\Lambda\text{T}\text{A}\text{N}\text{G}\text{I}\Delta\Lambda\text{S}\text{I}\text{K}\text{H}\text{E}\Lambda\text{I}\Lambda\text{S}$, *ἠλίος ἐφάνη*, Luc.
 ix, 8. Præter reciproca jam observata, sunt & alia hujus generis in versione *Ulfhilanâ*, & isti-
 usmodi etiamnum sunt multa in hodiernâ *Gallorum* linguâ; ut, *je me repens*, pœnitent me: *il*
se trompe, fallitur: *je me réjouis*, lætor: *vous vous égarez*, vagamini: *il se vêt*, amicitur: *ils se*
promènent, ambulant: ubi notandum est, verba passiva, & neutro-passiva *Græcorum*, & *Latino-*
rum, phrasibus reciprocis quandoque verti posse apud Gallos, haud lecus, ac apud *Gothos*: ut
 Matth. vi, 29, $\text{N}\text{I}\text{H}\text{S}\Lambda\text{N}\Lambda\text{N}\text{M}\text{O}\text{N}\text{I}\text{N}\Lambda\text{L}\Lambda\text{M}\text{M}\Lambda\text{V}\text{N}\Lambda\text{P}\text{H}\text{S}\text{E}\text{I}\text{N}\Lambda\text{M}\text{M}\Lambda\text{G}\Lambda$
 $\text{V}\Lambda\text{S}\text{I}\Delta\Lambda\text{S}\text{I}\text{K}\text{S}\text{V}\text{E}\Lambda\text{I}\text{N}\text{S}\Psi\text{I}\text{Z}\text{E}$, *nec Solomon in omni gloria sua coopertus est, sicut unum*
ex istis. Marc. iv, 12, $\text{N}\text{I}\text{B}\Lambda\text{I}\text{O}\Lambda\text{N}\Gamma\Lambda\text{V}\Lambda\text{N}\Delta\text{G}\Lambda\text{I}\text{N}\Lambda\text{S}\text{I}\text{K}$, *nequando convertantur*. Ex
 quibus constat reciprocas locutiones linguæ *Gallicæ* esse planè *Gothicis*, vel *Theotiscis*, quos
Franco-Galli avitam linguam jamdiu dediscere conati, quasi inviti retinent, tanquam manifesta ori-
 ginis suæ indicia. Etenim reciprocas locutiones veteribus *Francis* vernaculas fuisse, scriptores
Francici ostendunt: ut, *wonderon ich mich, je m'étonne*. frequentes etiam occurrunt in scriptis
Runicis, ut à doctis vocantur, veterum *Islandorum*, *Scandicorum*, & *Cimbrorum*; à quibus *Nor-*
manno-Galli originem suam trahunt; & in *Islandica* quoque recentiori, quæ nihil fere veteris
Runicæ, præter ipsas *Runas*, mutavit. *Itali* quoque, quos *Gotho-Romanos* jure meritoque voce-
 mus, ut de *Goth-Hispanis* nihil dicam, hunc loquendi morem retinent: ut,

Verranno i Teucri al regno di Lavinio ..... In regna Lavini
 ..... Ma bentosto d' esservi *Dardanidæ* venient .....
 Si pentiranno ..... Annibal. Caro. *Sed non & venisse volent* .... Æn. vi. v. 85.

Amiam, che 'l Sol si muore & poi rinalce, ... *Amemus*,
 A noi sua breve luce *Soles occidere & redire possunt;*
 S' alconde, e 'l sonno eterna notte adduce. *Nobis, quum semel occidit brevis lux,*
Tasso Amint. *Nox est perpetua una dormienda.* Catull.

La morte s' appressa, & il viver fugge. *Mors imminet, & vita fugit.* Petrarch.

Quién bien te hará, o se yrá, o se morirá. *Amici aut abibunt, aut interibunt.*
 La Vida de Lázaro de Torme.

Tiémpo viéne, que se arrepiénte. *Tempus veniat cum sui pœniteret.*

VII. Verbum *Dolian*, *þolþean*, *pati*, *luere*, regit genitivum: ut, oððe he rýceal ðær hæber
Dolian, *aut gradu privabitur*, Spelm. conc. p. 593. *ðolþe* hýr hýðer. oððe hýr hýð-gilþer,
corio [i. e. *corpore*] *luat*, *vel corium redimat*: scil. *nè vapulet*. *þriþgea* *ðolþe* hýr *þreoteþ*. oð-
 ðe *þriþtig* *þellingeþ*, *liber libertate sua privetur, aut l solidos dependito*. Sed hæc locutio pro-
 culdubio est elliptica, suppresso accusativo nominis æþþýrþlan, quod *damnum*, *detrimentum*, *mul-*
ctam, *supplicium* significat, vel *pite*, quod *pœnam*, *multam*, *supplicium* etiam significat. Sic *hel-*
pan, *auxiliari*, *adjuvare*, regit genitivum: ut, *helpað* min *þpa* ic *mýcele* *ðearþe* ah. *þob ælmih-*
tiþ helpe upe, i. e. *min unþrumneþþe*. upe unþrumneþþe, cod. ms. can. cap. XIX. Sunt mul-
 tæ id genus constructiones, ut in *Græcâ*, & *Latina*, sic in *Anglo-Saxonica*: ut Matth. xi, 3.
 eapþ ðu he ðe to cumenne eapþ, oððe pe oþþeþ rýceolon abiban, in quibus certe vocibus
 mihi videtur subintelligi aliud nomen, quale est *cýme*, vel *to-cýme*, *adventus*; ac si dice-
 retur, oððe pe oþþeþ to-cýme rýceolon abiban, *an tu is, qui venturus, an alterius adven-*
tum expectabimus? Sic verba rogandi & appetendi *Græco* more requirunt genitivum rei rogatæ:
 ut Matth. vii, 9, 15. ðif hýr rýnu hine bit hlaþeþ, oððe ðif he bit þiþceþ, *si petierit filius*
suus panem, aut si petierit piscem. ðif hþa him þihter bidde, *si quis sibi æquum fieri petierit*, in
 quibus exemplis, vox *þiþe*, *donum*, *gratia*, ut opinor, subauditur. Sic apud *Gothos*: ut, Matth.
 xxvii, 58. $\text{B}\Lambda\text{P}\Psi\text{I}\text{S}\Lambda\text{E}\text{I}\text{K}\text{I}\text{S}$, *petiit corpus*. $\text{E}\Lambda\text{N}\Psi\text{I}\text{S}\Gamma\Lambda\text{I}\text{K}\text{N}\text{E}\text{I}\Psi$, *dominus hunc deside-*
rat, Luc. xix, 31. $\text{F}\text{R}\text{E}\text{H}\text{N}\text{N}\text{I}\text{N}\Lambda\text{I}\Psi\text{I}\text{Z}\text{R}\text{S}\Gamma\Lambda\text{G}\text{N}\text{K}\text{R}\text{N}\text{S}$, *interrogaverunt eum parabolam*,
 Marc. vi. 10. $\Delta\text{N}\Lambda\text{N}\text{S}\text{T}\text{R}\text{N}\text{I}\text{Z}\text{R}\text{S}$, *ad concupiscendum eam*, Matth. v, 28. Sic onbitan,

* Subintellige in hoc loco operam. † Subaudire potes hinc sensum, mentem, significationem. delibare,

delibare, degustare, postulat genitivum per ellipsin $\tau\delta$ dæl, pars, portio, hæt, quid, hpon, vel hponbæl, paululum, vel istiusmodi: ut, $\delta\alpha\tau$ næniȝ man nanef metef onbite, ut nemo cibum deguster. $\delta\alpha\tau$ * pineȝ onbȝrȝde, gustabat vinum, Joh. II, 9. Sic apud Goth. ut Marc. IX, 9. $\Psi\lambda\iota\zeta\epsilon$ NI KANSĠANA Δ AN Ψ ANS, qui non gustabunt mortem. Sic quoque verbuni gemiltȝian, misereri, quandoque regit genitivum per ellipsin alicujus nominis, quod ærumnam vel conditionem significat: ut Marc. IX, 22. upe gemiltȝob, nostrī miserus, i. e. conditionem, vel ærumnam nostrī miserus: aliās autem regit dativum, ut Matth. XVIII, 33. hu ne ȝebȝrebe þe gemiltȝian δ inum efenþeopum. God ælmihtȝ uȝ eallum ȝemiltȝiȝe, Spelm. conc. pag. 560. gemiltȝra me ȝinfullum, id. p. 599. Hiscē addas, ȝȝiȝean, concedere: ut, ȝiht iȝ δ at ȝiȝeȝta ȝehȝilc fulluhtef ȝ ȝerȝiȝef ȝȝiȝe. ȝona ȝpa man ȝȝiȝne, i. e. fulluhtef ȝ ȝerȝiȝef ȝeȝȝne. Sic etiam æt-hȝinan, tangere, quandoque regit genitivum per ellipsin: ut Joh. XX, 17. ne æt-hȝin δ u min. ubi subintelligi videtur lice, vel lichama, corpus, Matth. IX, 21. ȝȝiȝ ic hiȝ ȝeafef æt-hȝine, ubi videtur subintelligi ȝnæb, fimbria. alibi autem regulariter, ut verbum transitivum, regit accusativum: ut in Marc. XXX, 31. Luc. VII, 14, & V, 13. Sic etiam cepan, curare, per ellipsin $\tau\delta$ δ inȝe, vel id genus nominis, quod $\tau\delta$ ȝȝȝȝ, rem, vel negotium significat, regit genitivum: ut, he ȝleameȝ ceȝt, meditabatur fugam. he ceȝt ȝopulblice heȝunȝe, curavit mundanam gloriam. δ e æniȝef cȝiȝtenbomeȝ ceȝaȝ on heȝra hiȝe, *Alfric*. de nov. test. Sic quoque ætȝacan, negare, regit genitivum per ellipsin $\tau\delta$ lape, vel istiusmodi nominis, in Luc. XX, 27. δ a ætȝacaȝ þæȝ æȝiȝteȝ, qui negant esse resurrectionem. Sic in Matth. XXVI, 34, 35. δ ȝiȝra δ u ȝiȝæcȝt min. Marc. XIV, 31. ne ætȝace ic δ in; in quibus exemplis, subintelligi videtur aliquod nomen causam, vel notitiam significans, ut mihi suggerit locus iste Luc. XXII, 57. δ a ætȝoc he, and cȝæȝ. eala ȝiȝ. ne LAN ic hine. Ast ubi sensus non est ellipticus, hæc verba, utpote verè transitiva, requirunt accusativum, uti videre est Matth. X, 33. & XVI, 24. vide reg. 14.

VIII. Verba infinitivi modi accusativum ante se statuunt: ut Luc. XXIV, 39. ȝaȝt næȝȝ ȝlæȝc and ban. ȝpa ȝe ȝeȝeȝȝ me habban. *spiritus carnem, & ossa non habet, sicut me habere videtis.* vers. 23. δ a ȝeȝȝaȝ hiȝne libban, qui dicunt eum vivere. Apud Anglo-Saxones (ut & apud Franco-Theotiscos) pronomen tertiæ personæ verbis transitivis, & neutris per pleonasmum eleganter, & quasi acquisitive, postponitur: ut, ȝerȝton him δ a earȝan, tum ab oriente discesserunt, Cædm. XXXVII, 9. ȝerȝat him δ a mid cnoȝle oȝer Laldæa ȝolc ȝædeȝ Abrahameȝ, tum pater Abrahamus cum prole sua transit ultra Chaldaeos, xxxviii, 25. δ a ȝe eadȝȝa beȝlat ȝinc oȝer exle, ȝ him δ æȝ ȝom ȝeȝeah unȝeȝȝ þanon ænne ȝtandan, tum beatus vir [Abrahamus] respexit, ibique vidit non procul stantem arietem, LXIII, 1. δ oȝȝeȝon batȝa and him oȝt betuh ȝnoȝȝoȝȝ ȝeȝȝon, Godeȝ him onȝeȝon, dolebant ambo, & mutuas lamentationes multiplicabant a Deo metuentes, XIX, 9. Onȝunnon him δ a bȝtlian. ȝ heȝra buȝh ȝæȝpan, tum edificare cæperunt, & urbes excitare, XLI, 23. δ at me iȝ ȝoȝȝa mæȝt þ Adam ȝeal minne ȝȝoȝȝlican ȝtol behealban, ȝerȝan him on ȝȝnne, id maxime me vexat, quod Adamus solium meum eximium aspecturus est, & in beatitudine mansurus, IX, 14. Ic hæbbe me ȝæȝtne ȝeȝeȝan up to δ am ælmihtȝigan Gode, firmissime Deo omnipotenti confido, XIII, 25. Sic, δ u meahȝ þe ȝoȝȝȝpan, *faceſſas hinc*, ibid.

IX. Apud Gothos nomina partitiva, aut partitivè posita, & certa numeralia postulant genitivum: ut, SNM Λ I FAK ϵ IS Λ IE, Luc. XIX, 39. Θ AK ζ AMMEH H Λ B Λ ND Λ NE Γ IB Λ Λ , v. 26. IN SNM Λ MM Λ Δ AGE ζ AIN Λ IZE, Luc. XX, 1. Θ AK ζ IS Ψ IZE Υ AIK Ψ I Ψ UENS, v. 33. Δ AGE ϵ IA Υ X Γ IT Γ ONS, Marc. I, 13. M Λ N Λ ȝ Λ I Ψ IZE S Γ IXNȝE IS, Joh. VI, 60. AN Ψ AK S Γ IXNȝE, Matth. VIII, 21. AN η HN L ϵ IKE, Marc. XIII, 20. NI Λ INSH η N IST Ψ IZE Λ E Λ ET Λ ND Λ NE, Luc. XVIII, 29. ζ AH IN Ψ X ϵ I B Λ NK ϵ GE Γ AG Γ AI Ψ , ib. X, 8. NI Υ AI η TE AN ζ H η N, ib. V, 19. Λ LL B Λ ȝME Γ AD Λ IZE, Matth. VII, 17. Θ AK ζ IZ η H B Λ ȝME, Luc. VI, 44. Θ AZ η H Γ MM Λ K η ND Λ IZE, ib. II, 23. vide ulterius Joh. XVIII, 29. Marc. IX, 49. Luc. VII, 41. Joh. XV, 2. Luc. XVI, 19. & V, 12, 17. & VI, 30. T Υ ANS S Γ IXNȝE SEIN Λ IZE, Luc. VII, 19. Non rarò occurrunt similes locutiones apud Cædm. ut, enȝla ȝum uȝan cȝȝde, p. 62. l. 16. eadȝȝra ȝehȝam, p. 63. l. 8.

X. Superlativa cum Latine exponuntur per *è*, *ex*, aut *inter*, genitivum sibi adſciunt: ut, Λ LL Λ IZE Γ K Λ SE M Λ IST, omnium olerum maximum, Marc. IV, 32. MINNIST Λ LL Λ IZE F ϵ K Λ IȝE, omnium seminum minimum, v. 31. vide Marc. IX, 35. & XII, 28. Sic apud Anglo-Saxones, calpa ȝȝȝta mæȝt. calpa ȝæba læȝt.

XI. Comparativa cum Latine exponuntur per *quàm*, & Anglo-Saxonice per *ȝonne*, ablativum adſciunt: ut, M Λ N Λ ȝ Λ IM S Γ AK Υ AM B Λ TIZ Λ NS SIGN Ψ ζ NS, multis paſſeribus meliores estis vos, Matth. X, 31. M Λ N Λ ȝ Λ IZ Λ PK Λ NEȝTAN, majus prophetâ. M Λ N Λ ȝ Λ IZ Λ IST Λ LL Λ IM Ψ AIM Λ LL ϵ K η NSTIM, majus est omnibus holocaustis, Marc. XII, 33. Anglo-Saxones hunc sensum nunc per conjunctionem *ȝonne* & nominativum exprimunt, nunc verò per ablativum: ut, ȝȝnt ȝelȝan *ȝonne* maneȝa ȝȝeȝpan. iȝ mæȝe eallum onȝæȝo-

* Subaudienda est aliqua vox in hoc loco, qualis est calic, poculum, aut ejusmodi.

nyrrum, *Luc. vii, 28.* ΜΑΙΖΑ ΙΧΗΛΑΝΝΕ ΦΑΜΜΑ ΔΑΠΠΟΓΑΝΔΙΝ --- ΜΙΝΝΙ-
ΖΑ ΙΜΜΑ --- ΜΑΙΖΑ ΙΜΜΑ.

XII. Interrogativum ΘΑ genitivum postulat: ut, ΘΑ ΠΒΙΛΙΣ, *quid mali?* Marc. xv, 14.
ΘΑ ΥΛΗΚΑΕ, *quid est hoc verbum,* Luc. iv, 36. ΘΑ ΛΑΠΝΕ, *quid mercedis,* ibid. vi,
32, 33. ΘΑ ΤΛΙΚΝΕ, *Job. vi, 30.*

XIII. Legitur Nominativus absolute positus: ΓΑΗ ΥΛΗΚΨΑΝΣ ΔΑΓΣ ΓΑΤΙΑΣ, *et*
παρομένων υμῶν ἰουδαίος, Marc. vi, 21. Post ablativum absolute positum occurrit immediatè nomi-
nativus absolute positus, *Luc. iii, 1.* ΚΑΓΙΝΧΑΝΔΙΝ ΠΗΝΤΙΑΝ ΠΕΙΛΑΤΑΝ ΙΝ-
ΔΑΙΑ, ΓΑΗ ΕΙΔΗΚΚΑΓΙΝΓΑ ΦΙΣ ΓΑΛΕΙΛΑΙΑΣ ΗΕΚΧΑΕΣ. ΦΙΛΙΠΠΑΝ-
ΖΗΗ ΦΑΝ ΒΚΧΦΚΣ ΙΣ ΕΙΔΗΚΚΑΓΙΝΓΑ ΦΙΣ ΙΤΗΚΑΙΑΣ, *tetrarchā autem ga-*
lilææ Herode, Philippo autem fratre ejus tetrarchā Iturææ. Legitur etiam accusativus absolute
positus, *Matth. vi, 3.* ΪΨ ΦΗΚ ΤΑΠΟΓΑΝΔΑΝ ΑΚΜΑΙΧΝ, *et ἡ ποίησεν ἡλεημοσύνην.* Sic
Marc. v, 18. ΓΑΗ ΙΝΓΑΓΓΑΝΔΑΝ ΙΝΑ ΙΝ ΣΚΙΠ, *et ἠμείναντο αὐτῷ εἰς τὸ πλοῖον.* Sic
ib. vi, 22. ΓΑΗ ΑΤΓΑΓΓΑΝΔΕΙΝ ΙΝΝ ΔΑΠΗΤΑΚ ΗΕΚΧΑΙΛΔΙΝΣ. ΓΑΗ
ΠΛΙΝΣΓΑΝΔΕΙΝ. ΓΑΗ ΓΑΛΕΙΚΑΝΔΕΙΝ ΗΕΚΧΑΔΑ:

XIV. Multa etiam verba apud Gothos per ellipsin genitivo gaudent: ut, ΗΙΛΠΑΝ, *adju-*
ware, Marc. ix, 22, 24. ΗΑΒΑΝ, *ib. iv, 5.* ΒΙΛΕΙΦΑΝ, *relinquere,* Luc. xx, 31. ΒΕΙ-
ΔΑΝ, *expectare,* Matth. xi, 3. Marc. xv, 43. ΕΚΛΙΗΝΑΝ, *interrogare,* requirit gen. rei
quæsitæ: ut ΕΚΛΙΗΝΑ ΙΖΥΙΣ ΛΙΝΙΣ ΥΛΗΚΑΙΑΣ, *Luc. xx, 3.* ΦΑΠΚΒΑΝ, *indigere,*
Matth. ix, 12. Marc. xiv, 63. Luc. ix, 11. ΓΑΜΠΝΑΝ, *meminisse,* Luc. i, 72. ΠΣΛΕΙ-
ΦΑΝ, *transire,* Marc. iv, 35. ΓΑΡΑΗΑΝ, *capere,* Luc. xx, 20. ΝΙΜΑΝ, *capere,* Marc.
xii, 2. ΓΚΕΙΠΑΝ, *prehendere,* ib. xiv, 51. ΠΣΥΕΝΓΑΝ, *sperare,* Luc. vi, 35. Simplex
tamen ΥΕΝΓΑΝ regit accusat. *Luc. vii, 19, 20.* Item verba sensus: ut, ΚΑΠΣΓΑΝ, *gusta-*
re, Luc. xiv, 24. Marc. ix, 1. ΣΙΔΑ ΛΛΕΙΚΑΝ, *admirari,* Luc. xx, 26.

XV. Verba hæc sequentia regunt dativum vel ablativum: ΒΙΔΓΑΝ, *orare,* Matth. vi, 6.
ΓΑΛΠΚΑΝ, *claudere,* ib. ΓΙΦΑΝ, *dare,* ib. v. 12. ΑΦΕΤΑΝ, *remittere,* ibid. ΑΤ-
ΤΕΚΑΝ, *tangere,* cap. viii, 3, 15. ΠΕΗΑΠΣΓΑΝ, *obedire.* ΑΝΔΗΑΠΣΓΑΝ, *idem.*
ΓΑΜΧΤΓΑΝ, *obviam ire.* ΠΣΥΙΜΑΝ, *occidere.* ΕΚΛΙΙΣΤΓΑΝ, *perdere.* Sic ΠΣΥΙΣ-
ΤΓΑΝ, *Marc. xi, 18.* ΑΝΔΗΑΙΤΑΝ, *confiteri.* ΑΝΑΒΙΠΔΑΝ, *præcipere.* ΕΑΠΚΒΙΠ-
ΔΑΝ, *præcipere.* ΑΤΥΛΙΚΠΑΝ, *projicere.* ΓΛΟΧΤΓΑΝ, *objurgare.* ΥΙΤΑΝ, *observare,*
custodire. ΓΑΣΑΚΑΝ, *corripere.* ΠΕΒΚΙΚΑΝ, *irritum facere, spernere.* ΥΑΚΓΑΝ, *prohi-*
bere. ΒΙΛΕΙΦΑΝ, *relinquere.* ΣΚΑΙΔΑΝ, *separare.* ΣΑΚΑΝ, *arguere, increpare.* ΕΚΑ-
ΨΓΑΝ, *scire, cognoscere.* ΓΑΡΑΠΓΑΝ, *dominari.* ΓΑΥΑΛΔΑΝ, *dominari, habere vel*
exercere potestatem. ΚΗΚΓΑΝ, *osculari.* ΙΔΥΕΙΤΓΑΝ, *exprobrare.* ΓΑΣΚΑΨΓΑΝ, *no-*
cere. ΓΑΗΧΚΙΝΧΑΝ, *mæchari.* ΓΑΗΧΚΙΝΧΑΔΑ ΙΖΑΙ ΙΝ ΗΑΙΚΤΙΝ ΣΕΙΝΑΜΜΑ,
sed hic ante ΙΖΑΙ, ΜΙΨ videtur subintelligi. ΗΑΠΣΓΑΝ, *audire.* ΕΠΑΛΑΦΑΗΓΑΝ,
Marc. xv, 15. ΠΣΧΑΠΒΓΑΝ, *permittere, licentiam dare.* ΕΚΛΙΙΜΑΝ, *consumere.* ΑΦ-
ΥΙΦΑΝ, *renuntiare.* ΕΚΑΛΙΠΣΑΝ, *perdere.* ΕΚΑΛΕΤΑΝ, *remittere.* ΑΥΙΛΙΠΔΑΝ,
gratias agere. ΠΣΑΓΑΓΑΝ, *suggillare.* ΓΑΛΑΠΒΓΑΝ, *credere.* ΠΣΥΑΙΚΠΑΝ, *ejicere.*
ΠΣΦΚΙΠΤΑΝ, *molestum esse.* * ΠΣΑΚΕΙΒΑΝ, *ejicere.* ΠΕΑΚΣΚΑΔΓΑΝ, *obumbrare.*
ΠΒΙΛΥΑΠΚΑΔΓΑΝ, *maledicere.* ΓΑΨΑΛΙΑΝ, *amplecti.* ΦΙΠΨΓΑΝ, *benedicere.* ΚΕΙ-
ΚΙΝΧΑΝ, *gubernare.* ΑΦΥΑΙΚΠΑΝ, *abjicere.* ΣΤΚΑΥΑΝ, *sternere.* ΥΑΙΛΑΤΑΠΓΑΝ,
benefacere.

XVI. Cùm adjectivum vel pronomen refertur ad duas personas, quarum altera est masculini,
altera fœminini generis & singularis numeri, adjectivum istud, vel pronomen apud Gothos pon-
nitur in neutro genere & plurali numero: ut, *Luc. i, 5, 6.* ΖΑΚΑΚΙΑΣ, ΓΑΗ ΟΕΙΝΣ
ΙΣ ΑΙΛΕΙΣΑΒΑΙΨ --- ΥΕΣΠΝΗΗ ΦΑΝ ΓΑΚΑΙΗΤΑΒΑ. --- ΓΑΓΓΑΝΔΑΧΝΑ
ΙΝ ΑΛΛΑΙΜ ΑΝΑΒΠΣΝΙΜ ΕΑΝΙΝΣ ΠΝΥΑΗΑ. *verbum verbo: Zacharias, & uxor*
ejus Elizabeth --- erant autem iuxta ambo, & incedentia in omnibus mandatis Domini inculpate.
Sic *Luc. ii, 43, 44.* ΝΙ ΥΙΣΣΕΔΑΝΝ ΙΧΣΕΦ, ΓΑΗ ΑΨΕΙ ΙΣ ΗΠΓΑΝΔΑΧΝΑ ΙΝ
ΓΑΣΙΠΨΓΑΜ ΙΝΑ ΥΙΣΑΝ, *non cognoverunt Joseph & mater ejus, existimantia illum esse*
in comitatu. Sic v. 45. ΓΑΗ ΝΙ ΒΙΡΙΤΑΝΔΑΧΝΑ, *& non invenientia.* v. 48. ΣΑΙ ΣΑ
ΑΤΤΑ ΦΕΙΝΣ (*inquit mater Jesu*) ΓΑΗ ΙΚ ΥΙΝΝΑΝΔΑΧΝΑ ΣΧΚΙΔΕΔΑΝΜ ΦΗΚ,
ecce pater tuus, & ego dolentia quærebamus te. v. 50. ΓΑΗ ΙΓΑ ΝΙ ΕΚΧΦΠΝ ΦΑΜ-
ΜΑ ΥΛΗΚΑΔΑ, *& ipsa non intellexerunt verbum istud.*

XVII. ΓΑΗ, conjunctio copulativa in *Luc. cap. vii, 21,* copulat dissimiles casus: ΓΑ-
ΗΑΙΛΙΑΔΑ ΜΑΝΑΓΑΝΣ ΑΦ ΣΑΠΗΤΙΜ. ΓΑΗ ΣΑΛΗΙΜ. ΓΑΗ ΑΗΜΑΝΕ ΠΒΙ-
ΛΑΙΖΕ: *Luc. viii, 2.* ΥΕΣΠΝ ΓΑΛΕΙΚΙΝΧΑΕ ΑΗΜΑΝΕ ΠΒΙΛΑΙΖΕ ΓΑΗ
ΣΑΠΗΤΑΙΜ. ΔΠ ΓΕΚΑΝ ΦΚΙΝ ΓΑΗ ΜΕΝΧΨΣ ΣΑΙΗΣ. *Luc. vi, 25.* Sed ambæ
hæ locutiones pro *ellipticis* potius sunt habendæ, utpote in quibus subintelligi videtur vox ali-
qua in ablativo casu, per quam *ivigæus* significatur, à qua dependere π ΑΗΜΑΝΕ videtur.

XVIII. Verba composita regunt casus suarum præpositionum in utraq; lingua: γ callum

* Regit accusativum, *Marc. ix, 28,* ΠΣΑΚΕΙΒΑΝΔΣ ΑΛΛΑΝΣ ΠΤ, *ejiciens omnes.*

hif þorðum þifcraðon, and þifpunnon, & cunctis, quæ dicebat, contradicebant, & oppugnabant. Ða æfterfylligðe þam drihtnes þere Eubephte þe appurþa þere Æþelpoþ, successit autem viro domini Cutberto vir venerabilis Æthelwoldus, Bed. H. E. p. 367. **ΑΓΓΙΑΝΣ**

ΕΑΝΙΝΣ ΑΝΑΛΙΑΜ ΙΝΣ. ΟΑΗ ΥΝΛΦΝΣ ΕΑΝΙΝΣ ΒΙΣΚΑΙΝ ΙΝΣ. Luc. II, 9.

XIX. Amant Anglo-Saxones substantivum ponere inter duo adjectiva cum eo concordantia in casu, genere, & numero: ut, na lær on eorþlicre fætreþeodnyrre and ƒeritendpe, non in terrenis, & caducis ornamentis. Ðær fopelopenan mannes, and ƒenþereþan, perditu illius, & dammati hominis, Bed. H. E. p. 222, 224. Orpio þe cýning ƒrimme heƒunƒe and unapƒendþlice Ðropaðe, Rex Oswio acerbas, & intolerabiles irruptiones passus est, p. 229. þær he þe cýning in Ða tid becumen on ƒra mycle lufan Ðære Romanifcan cýricean ƒeretnyrre, and Ðære aporþolican, rex eo tempore, tanto tenebatur amore institutionis Romanæ, & apostolicæ ecclesiæ.

Verbum ƒeritan, decedere, discedere, transire, abire, eleganter & aliquando per pleonasmum præponitur in constructione aliis verbis in infinitivo positus, & præcipue verbis cognatæ significationis: ut, ƒeriton him Ða earþan æhta læþan, tum ab oriente discedentes bona secum ferebant. Sic, ƒerit him Ðat mid cnoþle ofep Calbea-poþ þeran mid þeornie fæþer Abrahame, tum pater Abrahamus cum prole sua, & bonis discessit ex Chaldæis. Sic, him Ða Abrahama ƒerit æhte læþan. Sic etiam, him þa ƒyt ƒerit Abrahama earþan eazum plitan on land-cýrƒ.

Notandum etiam est eundem usum verbi doen, vel don, agere, facere, olim apud Anglo-Saxones fuisse, qui nunc obtinet apud Anglos, ut, Marc. VIII, 6. ubi hæc verba, & dabat discipulis, ut apponerent; & apposuerunt turbæ, sic vertuntur; and ƒealde hif leorning-cnihtum þ hif ƒoforan hym aƒetton, and hif ƒra dydon; Anglice, and he gave to his disciples, that they should set before them, and they did so. Quemadmodum enim mos apud Gallos obtinuit utendi pronomibus celui, & celle, ad tollendam nominum in eadem sententia repetitionem; sic Anglo-Saxones, & Franco-Theotisci, ad evitandam verborum repetitionem, in eodem membro orationis, invenerunt haud disparem usum verbi doen, nec minus elegantem; quo ejuſdem verbi in una periodo concursus, tanquam scopulus evitatur: ut, in ista Evæ ad Adamum: Ðu meahƒ hit me ƒitan. þine min Adam. þorðum Ðinum. hit Ðe þeah þyr ne mæƒ on þinu [Ðinum] hýƒe hƒeopan. Ðonne hit me æt heortan deÐ, mi dilecte Adame, me jure meritoque possis verbis tuis increpare, etsi te non magis in animo tuo hujus facinoris, quam me animitus pœniteat, Cædm. XX, 19. Anglice autem sic: My dear Adam, you may well chide me, though in your soule you cannot repent more of this deed, than I from my heart do. Notandum autem est istiusmodi phraſes esse ellipticas, ut constat ex eo, quod sequitur: hƒæt eac þe þroc. Ðeah he þiþe of hif riht-þýne. Ðonne þær micel ƒtan þealþende of þam heahan munte on innan-þealþ. ƒ hine ƒoðæþ. ƒ him hif riht-þýnes þiþƒent. þua doþ nu Ða þeoƒƒro Ðinne ƒeþereþeþneƒƒe þiþƒtanþan minum leohtum lapum, porro quemadmodum in torrentem iusto suo alveo tumentem, ingens saxum ex summa rupi solutum volvitur, eumque dividens recto illius cursui resistit; sic tenebræ perturbati animi tui nostræ doctrinæ claritati obstant, Boeth. p. 9.

XX. Affectant Anglo-Saxones istiusmodi phraſes, in quibus retrahitur præpositio à nomine vel pronomine, cui præponi debet per ordinem constructionis, verbo in fine orationis adjungere: ut, ofep ealle Ða ƒeþe þe he on ƒeþe, pro ofep ealle þa ƒeþe on Ðe he ƒeþe, per totam diæcesim, in qua pœnitentiæ injungit. Ðob ƒra ƒeþemaþ uf. ƒra þe heþe þemaþ þam Ðe þe on eorþan þom ofep aƒan, pro þam ofep þe þe on eorþan þom aƒan, Cod. Canonum ms. Sic, ƒ ealle hipe men Ðe hipe mid þoþon, pro ƒ ealle hipe men þe mid hipe þoþon, Supplem. ms. ad chron. Sax.

XXI. İST non raro apud Mæſo-Gothos subintelligitur: ut, ΟΑΝ ΑΓΓΥΗ ΦΑΤΑ ΑΛΗΚ, quam angusta (est) porta, Matth. VII, 14. ΦΑΤΑ ΚΙΟΥ ΟΑΝ ΕΙΛΗ, quantæ (sunt) illæ tenebræ? ib. VI, 23.

XXII. Mæſo-Gothi modum subjunctivum eleganter reddunt per participium: ut, ΜΑΝΝΑ ΒΙΣΑΝΔΣ, homo cum sis, Italicè, essendo huomo, Joh. X, 33. ΒΙΣΑΝΔΣ ΙΝ ΒΑΛΥΕΙΝΙΜ, cum esset in tormentis, Italicè, essendo in tormenti, Luc. XVI, 33.

XXIII. Verbum sæpe ab ΑΤ præpositione divellitur: ΑΤ İST ΑΣΑΝΣ, adest messis. ΑΕΤΚΑ ΑΤ ΕΙΛΗ ΜΑΝΑΓΑΙ ΜΑΝΑΓΕΙΝ ΒΙΣΑΝΔΓΙΝ, iterum cum multa turba adestet. Tmélios istius, quæ particula ΑΤ à verbo suo avellit, innumera passim exempla occurrunt in argenteo codice, quæ attentus Lector per se facillime poterit observare: ut in Matth. VIII, 16. ubi ΑΤ debet separari ab ΑΝΔΑΝΛΗΤΓΑ.

XXIV. ΑΛΑΝΔ postpositum adverbis aut nominibus videtur (ut observat Junius) comparationem insinuare: ut in ΣΥΛΛΑΝΔ, Job. XIV, 9. Matth. VIII, 10. Luc. VII, 9. ΣΑΜΑΛΑΝΔ, Luc. VI, 34. ΟΗΓΓΑΛΑΝΔ, Luc. XIV, 51. Marc. XVI, 15.

ΕΛΦΣ, vel ΕΛΔΣ, in compositione nominibus postpositum significat summam rei totius dispositionem, procuracionem, curam: ut in ΗΗΝΔ ΕΛΔΣ, centurio. ΦΝΣΗΝΔΙΕΛΦΣ, tribunus. ΒΚΗΦΕΛΦΣ, sponsus. ΣΥΝΑΓΧΕΛΔΣ, archisynagogus.

XXV. ΒΛΙΚΦ, vel ΒΛΙΡΦΣ, in compositione postpositum vocibus respondet Latino veris, contra. Hinc Anglo-Saxonibus eaƒƒeaƒþ, þeƒƒeaƒþ, orientem, occidentem versus. Angli similiter eastward, westward dicunt, ut & forward, backward, upward, downward.